



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Cruce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Cap. 17. Elucidatur decimaseptima propositio, eiusque legitimus sensus
ex communi Sanctorum Patrum doctrina demonstratur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

B.
Joannis
à Cruce

Opera
mystica
NVI
124

identitatem constituere volumus (id namque absurdum, & stultum est, ipsique naturali lumini contrarium) sed solum illam specialem Dei præsentiam, & substantialem, specialemque modum unionis intimæ, substantialisque contactus inter Deum, & animam ex gratia habituali veluti dimanantem, quem in hoc cap. ex Theologorum doctrina explicuimus, quemque explicat Venerabilis noster IOANNIS in citat. lib. 40. Cantum Cantu 36. vers. 2. ubi postquam strictissime de hac ratione loquutus fuerat, asserens eandem esse Dei, & animæ perfectæ pulchritudinem, ut manifestius mentem suam declaret, sic subiungit: *Hæc est adoptio filiorum Dei, qui veraciter dicunt Deo, quod idem filius apud Ioannem dixit aeterno Patri his verbis. Omnia mea tua sunt, & tua mea sunt, illa quidem per essentiam, utpote Filius naturalis, nos per participationem, utpote filij adoptiui, sic dixit, non propter se tantum qui caput erat, sed etiam propter totum corpus suum mysticum, quod est Ecclesia. Quo nihil clarius pro totius huius rei explanatione dici potuit: ex quibus omnib. verissimus, & legitimus sensus propositionis, quæ elucidamus, satis apparet, totaque eius doctrina, & locutio stabilita, & confirmata manet.*

CAPVT XVII.

Elucidatur decima septima propositio, eiusque legitimus sensus ex communi Sanctorum Patrum doctrina demonstratur.

1. **P**ropositio decima septima habetur in libro, qui inscribitur, *Flam. n. amoris viua*, Cant. 3. §. 7. ubi sic Mysticus noster Doctor loquitur.

Constituere in libertate serene pacis animam, eamque ab operationis sua iugo & seruitute libera. hæc enim est Aegyptiaca captiuitas, cum vniuersas istas operationes exercere paulo amplius sit, quam paleas ad coquendum lateres congregare, & ducere eam ad promissionis terram, quæ fluit lacte & melle.

2. Sensus huius propositionis manifestissime constat ex dictis supra in hoc 2. parte elucidationis cap. 4. ubi ex multis Mystici nostri Doctoris testimonijs euidenter demonstrauimus, nequaquam ipsum voluisse, operationes vitales ab anima, eiusque potentijs actiue elicitas in sublimi contemplationis statu excludere, imò tales operationes semper reperiri debere, expresse docuisse, sed solum voluisse excludere operationes proprias, id est, proprio labore, industria, acquisitione, discursu, modoque conaturali exercitas, ne tales operationes impedirent alias eleuationes, ac superioris ordinis ex diuina gratia, & peculiari Spiritus sancti motione supernaturali modo in illo sublimi statu elicendas, ut loco citato explicuimus. Hanc ergo doctrinam modo repetit in ea merito persistens, operationesque illas modo proprio laborioso, ac discursiuo elicitas, iugum, seruitutem, Aegyptique captiuitatem merito vocat, respectu illius status sublimis contemplationis, quem promissionis terræ comparat, in quo sine labore, ac propria industria, sed cum magna quiete, serenitate, & pace operationes longe eleuationi modo ex specialissima Dei motione, absque villo labore excerpantur, ad quem libertatis, & serenitatis statum non potest anima peruenire quo vique ab illo iam dicto seruitutis, & captiuitatis statu exeat, ut loco cit. sensus explicuimus. Vnde non oportet modo in huius propositionis elucidatione amplius immorari, sed ea quæ ibidem diximus, recolenda sunt. Sed

Sed pro maiori huius doctrinæ intelligentia, & illustratione non possumus non addere egregium eiusdem Mystici nostri Doctōris testimonium in eodem libro, unde hæc propositio desumpta fuit, ibidem enim optimè rem hanc declarat, specialiter vero citato Cant., §. 9. 10. & 15. etenim cum in §. 10. hanc propriam operationum in sensu dicto cessationem, & annihilationem docuisset, statim tacitè occurrens obiectiōni, ita subiungit.

Non dicas ergo animam non progredi, nihilq; agere: nam si tunc non magis sapiunt et intelligētia alia quā antea, ad vltiora progreditur, ad superna alia tendit. Sed dices, nihil distinctè intelligit: imo si tunc distinctè intelligeret, non progredētur. Deus enim incōprehensibilis est, intellectumq; excedens, unde quo magis progreditur anima, eo magis debet à seipsa recedere, in fide ambulando, credendo, no aut vidēdo; hocq; modo magis approximat Deo, non intelligendo, in sensu explicato. Et propterea nō affligaris inde, si enim nō retro eat intellectus, notitijs distinctis, alijsq; vitæ huius intellectio- nibus occupari volendo, ad vltiora progreditur; ad vltiora autem progredi, est in fide magis ambulare. Intellectus vero cum nesciat neque possit comprehendere qualis sit Deus pergit ad eum non in- telligendo. Vnde hoc quod tu in eo reprobendis, ad ipsius bonum potius expedit illi, nimirum ut in- telligentis distinctis sese non implicet, sed ambulet in fide perfecta. Et in §. decimo, sic pro- sequitur.

Sed dices, voluntatem, nisi intellectus distinctè cognoscat, at minus otiosam futurā, neq; amatu- ram, non enim amari potest nisi cognitum? Respondeo, ita se rem habere in operationibus præser- tim, actibusque animæ naturalibus, voluntatem scilicet non amare, nisi id quod distinctè cognoscat intellectus. Sed illo temporis spatio, quo contemplatio, de qua loquimur, durat quam infundit Deus in animam, minimè necessarium est, notitiam distinctam interuenire, & animam multos facere discursus; tunc enim communicat illi Deus notitiam amorosam, quæ simul est velut lux calida indi- stincta; tunc autem secundum intelligentiæ modū est etiā amor in voluntate. Nam cum notitia ge- neralis sit & obscura, non valente intellectu distinctè intelligere, quod intelligit, voluntatem etiam in genere absque distinctione aliqua amare necesse est: nam cum in subtilis ista cōmunicatione Deus lux sit & amor, æqualiter duas istas informat imbuuntque potentias; quamvis interdum vnam feriat am- plius, quam aliam. Vnde nonnunquam plus sentitur intelligentiā quā amoris, nonnunquā vero in- tior amor quam intelligentiā percipitur. Et propterea, nō est cur in statu isto volūtatē otiositas timeat- tur si enim ab exercitio actū, per particulare notitiā (in quantum ab ipsa proficiscebantur) directorū & gubernatorum desistat, inebriat illā Deus amore infuso, mediante contemplationis notitiā, ut nuper diximus. Sunt autē tanto meliores, dulciores magisq; meritorij actus, qui contemplationis huius infusa- ōne eliciuntur: quanto melior est motor, qui amorē istum infundit animæ, & in ea accendit. ma- net enim voluntas Deo vicina, & ab alijs actibus abstracta & aliena. Propterea sollicite inuigiletur, ut voluntas à suis amorib; vacua sit, & abstracta; si, n. non recedat, aliquē cupiendo degustare suc- cum vel consolationē, etiā si illā particulariter in Deo nō sentiat, ad vltiora progreditur ad Deū su- per omnia ascendēdo, quandoquidē nullius rei gustu delectationeq; tangitur, & quanquā ad eō parti- culariter & distinctè Deū non degustet, nec eū ita distincto actū diligit, plus tamē degustat eū in illa infusione generali, obscure & arcane, quā si notitijs distinctis regeretur, si quidē manifeste tunc illa ag- noscit, nullam notitiam tantam sibi delectationem adferre, quantum quæseta i la & solitaria: amat- que illum super omnia amabilia, quandoquidem omnes alios succos, & miversarumque rerum dele- ctationes repudiauerit, & sint illi insulsa. Vnde non est cur affligatur; si enim nequit anima succis gustibusque actuum particularium occupari & oblectari, ad vltiora tendit; nam non retroire

aliquid

B.
Joannis
à Cruce

Opera
mystica

NVI

129

aliquid sensibile amplectendo, est inaccessibilis, quod est Deus, ulterius progredi. Atque ita volens, ad hoc ut ad Deum tendat, potius hoc facere debet, ab omni se re delectabili ac dulci abstracto, quam illi innitendo. Hoc modo optime satisfacit praecepto amoris, quod praescribit Deus super omnia diligendum. Quod ut cum omni perfectione fiat, cum ista nuditate & omnium rerum peculiarium vacuitate exerceri debet. Et tandem in §. decimo quinto sic concludit.

O igitur anima, quando tam sublimia dona à Deo recipitis, ut per solitudinē recolectiōis, statum vos deducat à vestro laborioso sensu vos separando, ne quaso ad eum revertamini: sed operationes vestras relinquit: etenim prius vobis adiumento erant ad mundum, vosque ipsas abnegando, cum in incipientium statu versaremini, nunc cum Deus hunc vobis insignem exhibet fauorem, ut ipsemet operarius & artifex esse velit, erunt vobis obstaculo & maximo impedimento. Dummodo enim iure in nullas operationes vestras occupare, ab omnibus rebus eas abstracto, nec illas multiplicando (hoc enim vobis ex parte vestra in isto statu faciendum incumbit) & praetera ut simul aduertentiam seu attentionem amorosam & simplicem adhibeatis, nullam animam vim inferenda (nisi forte abstracto illam ab omnibus & subleuando ne pacem ipsius perturbetis & alteratis) huiusquam praestitis, caelesti refectioe cibabit illam Deus, quandoquidem nullum ipsi in ea ponitur obstaculum. Quod Mystici nostri Doctoris testimonium sic ad longum retulimus, quia et eo tota eius doctrina, quoad materiam huius propositionis, non solum legitime declarata, sed etiam valde confirmata manet.

C A P V T XVIII.

Elucidatur decima octava propositio, & ex dictis in tota hac elucidatione verus eius sensus aperte ostenditur.

2. SEQUITVR iam decima octava propositio Mystici nostri Doctoris, quae talis est.

Hec transformatio & unio in sensum & habilitatem humanam cadere nequit, sed necessarium est ut anima perfecte & voluntarie seipsam euacuet ab omnibus quae habere potest, (loquitur de affectibus & voluntate quatenus ad se pertinent) Deo etenim qui prohibeat, ne quod libenter faciat in anima resignata, denudata, & exinanitata?

2. Doctrina huius propositionis quoad omnes eius partes est aperte vera, & optima, eiusque verissimus sensus ex dictis in toto hoc opere manifestè demonstratus manet: etenim in tres partes diuidi potest, in quarum prima asserit huiusmodi unionem, & transformationem in Deum perfectum nequaquam sub sensu, & industria humana cadere: & hoc certissimum est, non solum, quia est quid supernaturale ad quod proinde vires humanae ex se ipsis pertingere non possunt, ut contra Pelagianos, & Semi-pelagianos definitum est in Concilio Mileitano cap. 5. Araucano 2. cap. 6. & Tridentino sessio 6. decreto de iustificatione cap. 5. canone 1. 2. & 3. sed etiam quia adhuc in ipso ordine supernaturali est quid valde eleuatum communem operandi modum superans, eoque ipso sub diligentia humana adhuc adiuta communi, & ordinario auxilio gratiae cadere non potest, ut in 1. huius elucidationis parte cap. 3. notat.